

Ciutats imaginàries: Venezia

Diu **Voltaire** que de no existir Déu caldria crear-lo. Com Venezia, de no figurar en les guies caldria inventar-la. Però de debò existeix la ciutat? O és tan sols romanticisme *tetabrick* per a turistes? Amb dolls d'aigua i gòndoles que la pentinen, Venècia flota. Hi arribem per l'istme que la uneix al Vèneto gràcies als puntuals ferrocarrils italians. La Marisa i jo sortim de l'estació Santa Lucia i el *Canal Grande* se'ns ajup als peus.

Salpem amb el *vaporétto* directe a l'Hotel Bauer Grünwald prop la *piazza* San Marco, ran del Lido. Hem desembarcat a la Ciutat dels Canals (177) -no pas televisius- perseguint rastres de la memòria teatral, cinematogràfica, pictòrica, musical. Podrem sintonitzar-hi? De moment, uns "*Spaghetti alle Vongole*" bé de déu de pasta amb cloïsses fresques de l'Adriàtic amorosides amb salsa de

pebrots picants i tinto "*Alighieri*", tiramisú artesà i... a capturar fantasmes s'ha dit. Primer el Teatre Goldoni on va néixer **Carlo Goldoni**, pare del teatre italià. D'entre les 150 comèdies seves, "*El criat de dos amos*", -símbol de Venècia?- exemplifica la fina ironia d'un comediògraf titllat de bellugadís i massa bona persona. Etiquetes fàcils. És com la ciutat, a cada

- A cada cantonada Venècia et
- pica l'ullet amb les 'vedutes'
- pintades per Canaletto

cantonada et pica l'ullet a la manera de les "*vedute*" pintades pel mestre Canaletto que va sublimar Venècia inventant-se-la en postals que repeteixen la seva imatge fins l'infinit... Mentrestant, la gòndola ens porta a la platja de l'"*Hôtel des Bains*" on el Visconti cineasta fa morir el compositor Aschenbach-Dirk Bogarde a "Morte a Venezia" desitjant l'hel·lènica bellesa del púber Tadzio. Una brisa tèrbola reviu el mercader Shylock i el turmentat Otel·lo. Shakespeare també va visitar Venècia!.. El temps passa. La nit sorprèn.

El "*Harry's Bar*" de San Marco i un còctel marinat temperen l'ànim al compàs d'un *quintetto* musical entestat en recordar-nos que **Antonio Vivaldi** naixia a la Venècia del XVII i on, facècies del destí, dos segles avall moria en Richard Wagner. Erràtics, invoquem el misteri. Ens calcem màscares eròtiques. **Casanova**, venecià llibertí, ens empeny al pont Rialto. I a perdre'ns dins la nit... *Ciao!!*

La mençona
29/08/04.